

Sygn. akt I C 213/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2024 r.

Sąd Rejonowy w Piszczu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Magdalena Łukaszewicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 czerwca 2024 roku

sprawy z powództwa Zakładu (...) Spółki z o.o. w B.

przeciwko T. K.

o zapłatę

o r z e k a:

I. Oddala powództwo.

II. Przyznaje kuratorowi adwokat A. Z. wynagrodzenie w kwocie 2656,80 zł (dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt sześć złotych 80/100), w tym podatek VAT w kwocie 496,80 zł, które należy wypłacić z zaliczki zapisanej pod poz. (...) sum depozytowych Sądu Rejonowego w Piszczu.

III. Nakazuje zwrócić powodowi Zakładowi (...) Spółce z o.o. w B. kwotę 343,20 zł (trzysta czterdzieści trzy złote 20/100) tytułem niewykorzystanej w sprawie zaliczki zapisanej pod poz. (...) sum depozytowych Sądu Rejonowego w Piszczu.

UZASADNIENIE

Zakład (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wytoczyła powództwo przeciwko T. K. o zapłatę kwoty 14 277,78 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 1 czerwca 2023 roku.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dostarczał i dalej dostarcza pozwanemu energię ciepłą. Wielokrotne rozmowy z pozwanym oraz próby ugodowego załatwienia sprawy nie przyniosły rezultatu. Pozwany w dalszym ciągu zalega z płatnościami. Pomimo ostatecznego wezwania do zapłaty pozwany nie regulował płatności.

Zarządzeniem z dnia 21 lutego 2024 roku Sąd ustanowił dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego T. K. kuratora w osobie adwokata.

Kurator adwokat A. Z., w imieniu pozwanego, w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazała, że dokumenty przedłożone przez powoda nie są wystarczające, aby uznać, że T. K. winien zapłacić na rzecz powoda żadaną kwotę pieniężną. Nadto podkreśliła, że nie wiadomo za jakie okresy powód żąda zapłaty i z ostrożności procesowej podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Żądania powoda nie można było uznać za zasadne.

Powód nie dowiódł istnienia wierzytelności żądanej w pozwie.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tak więc w niniejszej sprawie na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a ponadto w myśl art. 232 kpc ciążył na nim obowiązek wskazywania dowodów, z których wywodził skutki prawne.

Należy podkreślić, iż do zamknięcia rozprawy powód, zastąpiony przez profesjonalnego pełnomocnika, na potwierdzenie zasadności swojego roszczenia przedłożył jedynie wezwanie do zapłaty z dnia 19 maja 2023 roku (k. 7), notę odsetkową z dnia 21 maja 2023 roku (k. 8), a także potwierdzenie nadania pisma z dnia 19 maja 2023 roku (k. 9-10).

Wprawdzie w dokumentach tych widnieje kwota należności głównej analogiczna do tej dochodzonej niniejszym pozwem, jednakże wobec kwestionowania roszczenia przez pozwanego dokumenty te uznać należy za niewystarczające.

Powód nie przedłożył żadnego dokumentu, który potwierdzałby, że dostarcza pozwanemu energię ciepłą, z którego wynikałyby terminy płatności, czy sposób obliczania opłaty za dostarczaną energię. Brak wskazanych dowodów uniemożliwia poczynienie przez Sąd ustaleń co do treści ewentualnej umowy zawartej przez pozwanego, ustalenia daty początkowej odsetek, wysokości odsetek oraz charakteru roszczeń i ich wymagalności.

W konsekwencji powyższego przedłożone przez powoda wezwanie do zapłaty wraz z notą odsetkową nie może stanowić wystarczającego dowodu uzasadniającego uwzględnienie żądania pozwu w niniejszej sprawie, szczególnie w sytuacji kwestionowania istnienia długu przez stronę pozwaną. Wezwanie do zapłaty i nota odsetkowa na gruncie postępowania cywilnego stanowi jedynie dokument prywatny, a jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. jest dowodem wyłącznie na to, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w jego treści i podlega ocenie na równi z pozostałymi dowodami. Na podstawie tych dokumentów nie można sformułować domniemania, że stwierdzone w nim okoliczności są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Z uwagi na to, fakt zadłużenia pozwanego, jego tytuł, wysokość i wymagalność, winny zostać wykazane za pomocą innych dokumentów lub dowodów, a tych w niniejszej sprawie brak.

Odnosnie inicjatywy dowodowej Sąd Rejonowy w Pieszku w pełni podziela utarte orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażające się w tezie: „Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).” (vide wyrok SN z 17 XII 1996r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76; podobnie również wyrok sądu apelacyjnego w Białymstoku z 21 X 2003 r., I A Ca 516/03, OSP 2004/9/118; wyrok SN z 7 X 1998r., II UKN 244/98, OSNP 1999/20/662).

W tym stanie rzeczy, uznając, iż powód nie dowiódł swojego roszczenia, Sąd powództwo oddalił.

Na podstawie § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. poz. 536) oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015., poz. 1800 ze zm.), Sąd przyznał kuratorowi adwokatowi A. Z., mając na względzie rodzaj sprawy, stopień jej złożoności i nakład pracy kuratora, wynagrodzenie w kwocie 2 160 złotych, w tym kwotę 496,80 złotych tytułem podatku VAT, które nakazał w całości wypłacić z zaliczki wpłaconej przez powoda.

Na podstawie art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd zwrócił powodowi kwotę 343,20 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki.